

Visvalža Biezbarža foto

Novada dome apbalvo

Par mūža ieguldījumu — Lidiju Siliņu par ilggadīgu darbu aptiekā, palīdzot novada iedzīvotājiem jebkurā diennaktī laikā iegādāties zāles un sniedzot morālo atbalstu; par darbošanos nacionālās pretošanās kustībā, atbalstot nacionālo partizānu grupu, riskējot ar savu dzīvību un brīvību, cīnoties par 1918. gada 18. XI proklamētās Latvijas atjaunošanu; par patriotisma kopšanu un uzturēšanu ikdienā, rūpējoties par piemiņas akmeni un gādājot, lai viens no pirmajiem karoga mastiem Latvijas Valsts karogam Dundagā būtu pie aptiekas.

Gada cilvēkus Dundagas novadā Edgaru un Veroniku Millerus par novada atpazīstamības veidošanu valstī un ārpus tās robežām, kā arī lībiešu kultūras mantojuma saglabāšanu un popularizēšanu.

Gada uzņēmumu i/k Auto un būve, kas sevi pierādījis kā ilgtspējīgu, stabili augošu un sociāli atbildīgu uzņēmumu, vienu no lielākajiem pašvaldības sadarbības partneriem.

Gada ģimeni Dundagas novadā — Rodertu ģimeni par tās piedalīšanos pasākumos, sociālo aktivitāti un ģimenes vērtību stiprināšanu.

Gada jauniešus — Terēzi Leperi par teicamām sekmēm, sasniegumiem starpnovadu olimpiādēs, piedalīšanos korī un ansambļā, par aktivitāti un atsaucību skolā un Martu Zumbergu par patriotismu un sasniegumiem, to skaitā uzvaru Latvijas 100 km skrējienā, daudzinot mūsu novada vārdu Latvijā.

Gada varoņus Dundagas novadā — Jāni Blumentālu un Modri Zingniku par ģimenes izglābšanu, kad tā ar automašīnu iebruca ūdenstilpē.

Valsts svētkos

Dundagā

17. XI vakarā ik iedegta svece pils apkārtņē, pagalmā un iekštelpās, ik degoša lāpa, ik brūkleņu mētru vītne un dekors Latvijas karoga krāsā aicināja uz mūsu valsts 95. dzimšanas dienas sarīkojumu pils lielajā zālē.

Muzikālo sveicienu nesa Dundagas pagasta jauktais, gan vidusskolas, gan to apvienotais koris. Skaņēja vareni, un dziesmas bija izvēlētas tik skaistas! Bravo korim, solistei Lainei Šmitei, diriģentei Dacei Šmitei un koncertmeistarei Alisei Rallei! Programmu kuplināja aktrise Indra Burkovska, kas šeit reiz iejutās Benjamiņas kundzes lomā, vijolnieks Gints Sapietis un čelliste Rasa Sapiete.

Par godu novada laureātiem rādīja viņu fotogrāfijas uz ekrāna, pils direktore Baiba Dūda pirms sveikšanas ar katru iepazīstināja.

Visaizkustinošākā izvērtās Gada varoņu — Modra Zingnika un Jāņa Blumentāla, kā arī prēmijas Par mūža ieguldījumu ieguvējas Lidijs Siliņas sumināšana. Abi vīri no drošas nāves augstā bija izglābuši dzīvību Edītei Seipulei, viņas meitai un mazdēliņam, kas ar pēkšņi nevadāmu auto iebruca dīķī.

Godinot L. Siliņu, visi piecēlās kājās, un pie laureātes plūda ziedu straume. L. Siliņa uzsvēra, ka viņai bijusi laime piedzimt un augt brīvā Latvijā, redzēt, kā veidojas jaunā valsts. Mūža balvas ieguvēja arī mūs uzskata par laimīgu tautu, jo, tik daudz kam izgājuši cauri, ejam uz priekšu. Viņa pateicās savām aptiekas meitenēm, Ievleju sievām un citiem labiem cilvēkiem. Arī pašvaldībai.

Laureātiem īpašu veltījumu sniedza spriņģa Dun-dang vidējās paaudzes un senioru dejotāji, lirisko dziesmu ansamblis Sendienas un apdāvinātie Dundagas Mākslas un mūzikas skolas Mūzikas nodaļas audzēkņi.

Novada pateicības rakstu saņēma arī 44. pasaules bērnu mākslas izstādē Taipeijā zelta medaļu ieguvusi Annija Alise Rozefelde, atzinību ieguvusi Anda Šmēdiņa, abu pedagoģe Dace Čodera, par Latvijas novadu siera dienā

• Kolkas bērnudārza rūķīši dejo savam un visu priekam.

Ineses Dāvidsones foto

Redaktora vārdi

Ikdiena un svētki

Pirms svētkiem izlasīju horeogrāfa Agra Daņileviča domas: Dzimtene, valoda, tradīcijas ir jāsarga katru dienu. Domāju tālāk. Kas veido svētku izjūtu? Noteikti — gatavošanās tiem. Ne velti Baznīcas gadā laikam pirms Ziemassvētkiem dots īpašs apzīmējums, Advents, tātad gaidīšana. Un vai tad latviešiem tik nozīmīgie Jāņi ir vien īsā Līgo nakts? Visa dzīve ir ikdienas un svētku mija. Jautājums ir par mūsu ilgām un vilšanos, par priekiem un kurnēšanu, par māku saprasties, cieņpilni izturēties citam pret citu, par spēju piedot vai arī... nemitīgi apvainoties.

Īsti svētkus piedzīvojam tad, ja tiem ir segums — ikdienā labi padarītais, kur veiksmes mijas ar kļūdinām, un — mīlestības pilnas attiecības. Tikai tad svētkos uzvilktais goda kreklis būs patiešām balts un pie svārku atloka piespraustās sarkanbaltsarkanās lentītes — latviskās stājas apliecinājums.

Svētki paiet. Lai gudri pošamies nākamajiem!

Alnis Auziņš

iegūto Latvijas Zemkopības ministrijas atzinības rakstu — piensaimnieku lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvā sabiedrība Dundaga. A/s Swedbank balva tika bērnudārza Kurzemīte audzinātājai Intai Grīnītei.

Pasākumā piedalījās novada vadītājs Gunārs Laicāns ar kundzi, izpilddirektore Inga Ralle un gandrīz visi deputāti. Vakaru saturīgi, emocionāli un ar sirds siltumu vadīja B. Dūda. Paldies visiem, kas Latvijai un Dundagai sarīkoja brīnišķīgus svētkus!

Diāna Siliņa

Kolkā

16. XI pievakarē valsts svētkus svinēja Kolkas tautas namā.

Rakstot par svētkiem, bieži vien mēdz dažādos locījumos pieminēt torti. Šoreiz viss izvērtās nedaudz citādi.

Jā, valdīja ierastā svētku gaisotne, ko veidoja īpašā Kolkas kopība — Viestura Rēriha pūtēju orķestris, jauktais koris, pavisam mazie bērnudārznieki un pensionāru ansamblis, un Laula, un viesmāksliniece ar šīs puses pierakstu — Marija Bērziņa, domes priekšsēdētāja Gunāra Laicāna un pagasta pārvaldnieka Alda Pinkena uzrunas, bet svētku izjūtas centrs — pašmāju godināmie ļaudis — gan SIA Līcis-92 par kārtējiem starptautiskajiem panākumiem — ilglaicīgu turēšanos vilņa virsotnē, gan tikpat pelnīts domes atzinības raksts Ūšu saimniecei Dženetai Marinskai par šogad iegūto Latviskā mantojuma zīmi, kas apliecina Dženetas ilglaicīgo sekmīgo darbu, apvienojot šai pusei savdabīgo ar mūsdienīgu prasmi to celt saulītē. Un, pro-

tams, gada ģimenes — Rodertu kuplās saimes — sumināšana. Rosīgie, abu pagastu dzīvī ieinteresētie Roderti ar apbrīnojamu uzrāvienu nodzīvojuši šo gadu Kolkā, un iegūtais pagodinājums ir pelnīts. Mūsu čaklos un gudros ļaudis sveica G. Laicāns, izpilddirektore Inga Ralle un daudzi no publikas.

Tad nāca vakara pārsteigums. Velta Šteina nolasīja tautas vēstījumu: Kolkas sabiedrība, pensionāri, līvu grupa, skola, paši nodibinājuši savu godināmā kategoriju — labākais pagasta pārvaldnieks — un to piešķirusi Kolkas pagasta pārvaldes vadītājam Aldim Pinkenam. Atskanēja vareni aplausi zālē, un tā nu nebija nekāda torte, bet īsta latviešu rupjmaize ar speķi — tautas gudrība, atzinība, vienotība. Latviskā spēka avots tika ne vien Aldim, bet arī klātesošajiem, kas jutās līdzdalīgi un vienoti. Ziedus un laba vēlējumu Aldis saņēma no izpilddirektores un daudziem jo daudziem kolčiņiem.

Lai mums visiem veicas arī turpmāk!

Alnis Auziņš

Dundagā

29. XI Ziemassvētku tirdziņa izstādes atklāšana.

6. XII plkst. 17.00 Lielās egles iedegšana.

8. XII pensionāru kluba Sendienas Ziemassvētku pasākums.

19. XII plkst. 11.00 invalīdu biedrības Cerība Ziemassvētku pasākums.

21. XII Ziemassvētku eglīte pirmskolas vecuma bērniem Kolkā un Vīdalē, 22. XII — Kaļķos un Dundagā.

31. XII plkst. 22.00 Vecgada balle ar grupu Labvakar plus. Ieeja Ls 2.

Kolkas tautas namā

30. XI plkst. 16.00 Adventa koncerts — vijolnieks Edgars Ziņģe, piedalīsies Kolkas ev. lut. draudzes mācītājs Kārlis Irbe.

7. XII plkst. 18.00 Kolkas mūzikas skolas 20 gadu jubilejas koncerts, absolventu salidojums. Plkst. 22.00 balli spēlēs grupa Zvaigžņu lietus un Kolkas mūzikas skolas absolvents Ingus Lelis, ieeja Ls 2.

12. XII plkst. 18.00 ciema egles iedegšana. 14. XII plkst. 16.00 Pastendes amatieretātra izrāde — Džordi Sjerra i Fabra Kafka un ceļojošā lelle, režisore Inga Kazaka.

19. XII plkst. 19.00 Andris Daņilenko un Vita Baļčunaite koncertā Ziemas vakars. Pie klavierēm Anatolijs Ļivča. Biļetes pārdod Kolkas pagasta pārvaldē, tautas namā, Biļešu paradīzes kasē. Cena Ls 3.

Lauzīsim galvas dotajā virzienā!

Apalais galds

7. XI visus domes deputātus un izpilddirektori *Dundadznieka* redaktors aicināja uz diskusiju par pašvaldības labu pārvaldību, strukturālajām reformām, par savstarpēju saziņu. Domu apmaiņā piedalījās domes priekšsēdētājs Gunārs Laicāns (vēlētāju apvienība *Strādāsim kopā*), Gunta Abaja (*Mūsu novadam*), Aldons Zumbergs un Smaida Šnikvalde (*Novadnieki*) un Ansis Roderts (*Mēs varam*). Sarunu vadīja Alnis Auziņš.

— Priekšsēdētājs vairākkārt ir uzsveris diskusiju nozīmi. Arī es uzskatu, ka tām jābūt. Stingri ņemot: vai nu sarunas, vai nu karš. Tā ir starpvalstu politikā, tā mēdz būt ģimenē, tā ir arī pašvaldībā, kas tāda drusku lielāka ģimene vien ir. Savukārt regulārās sarunās, kurās pamazām skolas paši dalībnieki, saredzu izaugsmes ķīlu.

Paldies tiem, kas ieradušies! Diemžēl mūsu vidū nav izpilddirektores. Uzzināju, ka šobrīd viņas vadībā notiek darba grupas sanāksme. Taču izpilddirektore līdz šim nav atsaukusies arī maniem vairākkārtējiem lūgumiem pastāstīt par turpat 10 mēnešu laikā paveikto, aizbildinoties ar laika trūkumu, lai gan izpilddirektoram pat bez īpaša uzaicinājuma būtu jāziņo par paveikto. Uzskatu, ka mana rīcība — lūgt uz sarunu — nav pretrunā ar mana darba būtību, gluži otrādi, tas ir mans pienākums.

Gribētos dzirdēt jūsu domas, kā arī, vai šādas tikšanās būtu jārīko turpmāk?

A.Z.: — Daudzās pašvaldībās vai nu priekšsēdētājs, vai izpilddirektors pauž domes oficiālo viedokli. Neviena sabiedrisko attiecību speciālists pats no sevis to neuzrakstīs.

— Ierosinu nākamreiz tikties, kad būsīm pieņēmuši jauno budžetu. Cerams, plašākā lokā!

A.R.: — Sabiedrībai jābūt pēc iespējas objektīvi informētai, un vienīgais veids, kā to panākt, ir rīkot vispusīgu diskusiju, kas atspoguļo visu dalībnieku viedokļus. Tad cits citam var acīs pateikt savu patiesību, nevis runāt aiz muguras. Lai tad lasītāji paši vērtē! Tāpēc šādas diskusijas atbalstu, tās varētu rīkot reizi mēnesī vai vismaz reizi ceturksnī.

S.Š.: — Pirms vēlēšanām tiekoties ar iedzīvotājiem, saņēmām kritiku, ka nepietiekami tiekamies ar viņiem un ka viņi neuzzina visu par pašvaldībā notiekošo. Ļoti ceru, ka izpilddirektore līdz gada beigām atradīs laiku ziņot sabiedrībai par paveikto, un labo darbu ir daudz. Neredzu nekādu motīvu, kāpēc to nevarētu darīt. Tāpat svarīgs būtu ieskaats nākamā gada budžetā. Jau ir zināmi provizoriskskaitļi, un iedzīvotājus varētu interesēt, kāds solās būt nākamais gads, kādas prioritātes izvirzīs budžetā.

G.A.: — Labi, ka diskusijas ir iesākušās, iepriecinoši būtu, ja piedalītos visu vēlētāju apvienību pārstāvji. Mēs, deputāti kopumā, neesam izsprieduši un vienojušies par aktuālākajiem jautājumiem. Pozīcijai ir savas nostādnēs, opozīcijai savas, bet neesam izdiskutējuši, kas ir galvenais, kopīgais, kas ir svarīgi budžetam, kas iedzīvotājiem, novada attīstībai. Tūlīt jāgatavo budžets, vajadzētu būt 3 gadu rīcības plānam, bet tā nav. Pērn apstiprināja budžetu, un bija tikai viena gada plāns. Mums pašlaik nav ne stratēģiskā plāna, ne attīstības plāna. Būtu jāvienojas šajos nozīmīgajos jautājumos — kā paredzam kopīgi strādāt.

A.Z.: — Mūsu apvienības galvenais darbs bija izveidot programmu, kas mums arī liekas vērtība. Strādājot teju pusgadu, nekādu kopsamumu no visu apvienību programmatiskiem uzstādījumiem neesam izveidojuši, mēs nezinām, kurp ejam. Valdošā apvienība nenāk ar iniciatīvu. Tas, kas notika ar atlīdzības nolikumu, ka izpilddirektore atsakās pildīt domes lēmumu, kas viņai pēc likuma ir jādara, bija bezprecedenta gadījums. Galu galā mēs, deputāti, panācām sapratni, bet vai ir sapratusi izpilddirektore? Otrs. Dome nevada procesus pašvaldībā. Dome ir kā kuģis, kas dreifē bez stūres (valdošā koalīcija) un enkura (to varbūt vajadzīgajos brīžos neesam mācējuši izmest mēs, opozīcija). Mūsos neieklaušās.

Nupat valstī pieņemts budžets, zinām arī, cik naudas mums būs. Pamatbudžeta pieaugums mums būs aptuveni Ls 90 000. Vis-

pirms būtu jānosaka prioritātes. Uzturēšanas izdevumus varam drusku variēt, šai jomai pēdējā laikā esam dāsnī atvēlējuši, izņemot beidzamo gadu, kad koncentrējamies uz investīciju projektiem, no kuriem divus gan neīstenoja: bērnu dārza *Kurzemīte* jumta un virsūdeņu novadīšanas projektu, kas kopā veido gandrīz Ls 150 000. Papildus mums paliks Ls 70 000–80 000 kā budžets, kas šogad pārpildījies. Šos resursus varam veltīt attīstībai. Bet kādas ir prioritātes? Tur izpilddirektorei būtu jānāk ar ierosmēm un politikiem ar savām programmatiskām nostādnēm. Tas būtu jāapkopo. Mums būtu jāstrādā iedzīvotāju interesēs, no viņu pozīcijām būtu jādomā. Pašlaik tas nedarbojas.

G.L.: — Rīkot šādas diskusijas ierosinājis esmu es. Sadarbība ir ļoti vēlama, un šodien nav pārstāvēts tikai *Kopsolis*. Es biju iecerējis runāt par apvienības programmatiskām no-

Ansis Roderts: «Sabiedrībai jābūt pēc iespējas objektīvi informētai, un vienīgais veids, kā to panākt, ir rīkot vispusīgu diskusiju».

stādnēm, ko mēs uz vēlēšanām esam solījuši un ko no tā pildām, ko katra vēlētāju apvienība piecos mēnešos ir jau paveikusi. Cik novadā cilvēkiem darbavietas radītas, kā risinām mājokļu politiku. Strādājam ar iepriekšējā sasaukuma budžetu. Mēs tikai tagad pieņemsim budžetu 2014. gadam.

Nepiekrītu, ka pašvaldībā ir nekontrolēta situāciju. Ir lietas, kas var patikt, kas var nepatikt. Notiek normāls politiskais process, lēmējvara — deputāti — dara savu darbu, bet izpildvara sagatavo lēmumprojektus un pilda pieņemtos lēmumus. Laikam jau ir tā, ka mūsu uzstādījumi atšķiras. Agrāk izpilddirektors bija vairāk dekoratīvs amats, valdīja priekšsēdētājs. Varbūt ļoti mazās pašvaldībās tā var notikt. Es vienmēr esmu iestāties: nejauksim izpildvaru ar lēmējvaru. Kāpēc nepiedalās izpilddirektore? Viņa uzskata, ka šīs lietas pārk politikā. Bet tas ir atsevišķs jautājums.

Jā, valstī pieņēma budžetu. Mēs apvienībā esam sanākuši un pārskatījuši savu programmu. Gribam ieviest norādes, zīmes visā novadā, domājam par novērošanas kamerām un citām cilvēkiem svarīgām rīcībām. Lai katra apvienība nāk ar saviem priekšlikumiem, diskutēsim! Tas var būt sākums tālākai sadarbībai. Kaut kas sakritīs, kaut kas ne, un naudas ir tik, cik ir. Mēs esam gatavi runāt ar pārējām apvienībām. Nākotnē pie šī galda varētu pulcēties ne tikai ievēlētie politiķi, bet arī neievēlētie — no visiem sarakstiem.

Kā labu sadarbības piemēru gribu pieminēt mācītājmuižas iebrukušo jumtu. Vajag vienu tūkstoti steidzamiem darbiem. Tas nekur nav ielānāts, bet vai tiešām nevaram vienoties un šo naudu atrast? Visi priecātos. Vienmēr parādās kaut kas neparedzams, un tad nevar dalīties: pozīcija, opozīcija. Jāvienojas un jāizdara.

G.A.: — Par draudzes īpašumu — izpildstrukturārai jāzina, kā šādos gadījumos lūgt līdzekļus. Tur jābūt savam modelim. Tālāk — tikai daļēji varu piekrist dzirdētiem pārmetumiem, ka iepriekšējie priekšsēdētāji ļoti daudz darījuši izpilddirektoru darbu. Varbūt tā ir pašā sākumā, kad sāk strādāt jauns izpilddirektors. Atcerēsimies vienkāršu patiesību: dome nav atrauta no izpildstrukturāras, bet domes lēmumi izpildvarai ir jāpilda, un dome to kontrolē. Ja izpilddirektore domes lēmumus ignorē, kā tas ir

tagad, tad tas nav pieņemami.

Ir jābūt saziņai starp politisko pārvaldi un izpildstrukturāru! Tikai dome apstiprina budžetu, un mēs, politiķi, esam atbildīgi, kā nodokļu maksātāju naudu sadala un cik lietderīgi to izmanto.

A.R.: — Mēs nekad nedrīkstam sajaukt plānoto situāciju ar esošo. Ja dome izpildvarai uzdod konkrētus uzdevumus, tad tie tai ir jāpilda!

— Kāda klātesošajiem šķiet pašreizējā pārvaldība?

G.L.: — Joprojām uzskatu, ka izpildvara, ko es pārraugu, bija ļoti smagnēja, birokrātiska un dārga. Nupat te ciemojās Rucavas novada delegācija, tur Dunikas pārvaldes vadītājs uz rokas saņem apmēram Ls 350, kaut gan abi novadi ir ļoti līdzīgi. Jā, man arī daudz kas nepatīk izpildvaras darbā, bet nešķriesim ratiem pa priekšu. Izpilddirektorei paies zināms laiks, līdz viņa izveidos komandu un sakārtos izpildvaras struktūru. Mans uzstādījums izpilddirektorei: ir stingri jāseko, kā katrs darbinieks veic savus pienākumus, bet pie mums ir tā, ka daži pašvaldības darbinieki skrien pie opozīcijas deputātiem žēloties. Nu nevar tā būt. Izpildvara profesionāli pilda pieņemtos lēmumus.

Es neteiktu, ka kuģis dreifē. Ir atsevišķas neveiksmes. Jā, es arī vēlos labāku pārvaldību, pie tā ir jāstrādā. Piecos mēnešos esam sekmīgi daudz ko paveikuši, iedzīvotāji to ir novērtējuši.

G.A.: — Priekšsēdētājs pieskārs atlīdzības lietām. Man atļāva iepazīties ar rīkojumiem, un ir nepārprotami secināms, ka atlīdzībā bijuši diezgan būtiski pārkāpumi, ka prēmijas un naudas balvas tendenciozi ir izmaksātas tikai vienai iestādei un bez domes akcepta. Nav mums labas pārvaldības!

— Kā noris strukturālas reformas?

S.Š.: — Es arī gribētu dzirdēt šī termina skaidrojumu. Man šķiet, ka gadījumā, ja kāda struktūra neveic savas funkcijas vai slikti veic, tad vispirms ir jāanalizē, kā tās darbu uzlabot, ko mainīt. Bet tāda skaidrojuma nav. Būs reformas — kādas? Kur un kas jāuzlabo? Kuras struktūras tas skars? Cilvēks, kas kopā ar iestāžu vadītājiem pārskata amatu aprakstus, jau neveic funkcionālo auditu. Šī cilvēka darba rezultāts neatspoguļos vispārējo situāciju struktūrās.

Kāpēc šis jautājuma ir tādā līmenī pacelts, nūdien nesaprotu. Vai tiešām viss, kas veidots iepriekš, ir slikts un nojaukams? Protams, vienmēr var labāk, un es ceru, ka pārmaiņas būs tikai uz labu.

G.A.: — Likums par pašvaldībām un citi likumi nosaka, kas pašvaldībai jādara. Mums tiešām būtu jāpārvērtē funkcijas, vai visu darām atbilstoši likumam un cilvēku labad.

A.Z.: — Struktūra jau mums ir ietverta pašvaldības nolikumā. Sākotnēji bija 17 iestādes, tagad ir 14. Kura iestāde nav efektīva? Vai ir struktūra, kas būtu jāieklej citā? Tas būtu jāvērtē. Baibai Dūdai ir ideja par

Aldons Zumbergs: «Dome nevada procesus pašvaldībā. Dome ir kā kuģis, kas dreifē bez stūres un enkura».

kultūras aģentūru. To var apspriest. Bet vai tāds ir uzdevums? Darbinieku daudzums un pienākumi izriet no viņu funkcijām. Iestāde veido savu struktūru. Tas būtu jāskatās, nevis jāsauc: vai tu nesaņem par daudz? Man liekas, ka darbu dara no otra gala. Ja nekustamo īpašumu apsaimniekotāju grib pievienot Attīstības un plānošanas nodaļai, tad tas nozīmē, ka šai nodaļai grib pievienot šo funkciju. Kāda tur laba pārvaldība? Tā nav strukturāla reforma!

A.R.: — Vai izpildvara tiešām ir nodalīta no politiskās lēmējvaras? Pirms gada, kad strādāja iepriekšējais izpilddirektors, arī *tikai vēl ieskrējies*, biju klāt, kad deputāte Linda Pavlovska teica: šis izpilddirektors nu gan ir pilnīgi garām, neko nedara. Tagad priekšsēdētājs saka: ļaujām iestrādāties, paciešamies. Taču ir darbi, kas izpilddirektorei jādara, bet ko viņa gluži vienkārši nedara.

Es redzu, ka rājieni pašvaldībā tiek politis-

kajiem pretiniekiem, kas iebilduši pret valdošās varas un izpilddirektores lēmumiem un rīcību. Tas parāda, ka strukturālās reformas domātas nevis pārvaldības uzlabošanai, bet tāpēc, lai esošajai varai nodrošinātu vēl drošāku varu un netraucētu pārvaldību.

A.Z.: — Izpilddirektores uzdevums ir iestāžu pārraudzība, bet viņa grib panākt iestāžu pakļautību.

G.L.: — Mēs visu laiku gribam politizēt šīs lietas. Mana prasība pašvaldības darbiniekam ir: nejaucies politikā, profesionāli dari savu darbu, esi lojāls pret savu iestādi!

Viens liels bloks mums ir izglītība, otrs ir kultūra, tad ir finanses un pārējie bloki. Ko nozīmē strukturālās reformas? Tās visvairāk vajag centrālajā administrācijā. Kā piemēru minēšu diskusiju par pakalpojumu sniegšanu Saimnieciskajā dienestā un SIA *Ziemeļkurzeme*. Horizontālā līmenī jau visi labi strādā, sadarbojas, bet ir problēmas koordinēšanā starp atsevišķām struktūrām. Ir jāveic pilns pašvaldības funkciju audits.

A.Z.: — No izpilddirektores teiktā saprotu, ka mums nevajadzēs papildu naudas, ka pēc reformas mums paliks pāri. Bet kā būs, ja mēs pašvaldības tiešās funkcijas nodosim pašvaldības kapitālsabiedrībai, mēs par katru pakalpojumu maksāsim PVN, piemaksāsim arī par administratīvajiem izdevumiem! Vai bez diskusijām to var likt kādam darīt? Tam jābūt domes dotam uzdevumam. Dreifē tas kuģis, dreifē!

G.L.: — Lai diskutētu, ir vajadzīga darbības inventarizācija, un to veic noalgots speciālists.

G.A.: — Prasīt labu pārvaldību nenožīmē jaukties izpildvaras darbā. Pārdomātas strukturālās reformas tiešām ir vajadzīgas. Vēl viena lieta, kas mūsu pašvaldībā nav ilgstošī ievērota, bet kas būtu jāizdara — jāatdala plānošanas procesi no saimnieciskajiem. Mazā pašvaldībā tas ir visai sarežģīti. Un tad sevi piesaka cilvēciskais faktors. Ja vienam un tam pašam darbiniekam jāveic plānošana un izpilde vienlaikus, bez kādas kontroles no malas, tad rodas problēmas.

G.L.: — Jā, atdalīt plānošanu no saimnieciskās darbības ir viens no struktūras sakārtošanas uzdevumiem.

G.A.: — Mums ir trīs simtprocentīgi pašvaldības uzņēmumi. Jo vairāk pašvaldībā iedzīvotāju, jo tie būs rentablāki. Uzņēmums nevar strādāt, tikai nodrošinot pašvaldības funkcijas. Tam ir jāsniedz pakalpojumi iedzīvotājiem.

S.Š.: — Mums, kultūras darbiniekiem, Saimnieciskais dienests vasarās pasākumiem nodrošina visu, ko vajag. Ja pirksim pakalpojumu no SIA *Ziemeļkurzeme*, tad viņi piestādīs savu izcenojumu, un mūsu budžets tādus pakalpojumus nevarēs atļauties. Bet kāpēc šos jautājumus neizspriež komitejās vai darba grupās? Tad varētu parādīties visi plusi un mīnusi un beigās nonāktu pie kaut kāda rezultāta. Tagad pa reizēm izskan dažādas idejas, kas tikai sadusmo cilvēkus.

A.Z.: — Piemērs. Ja elektriķim pašvaldībā nav pilnas noslodzes, tad lietderīgi iesaistīt viņu SIA *Ziemeļkurzeme*, lai brīvajā laikā sniedz pakalpojumus iedzīvotājiem. Īpaši to vajadzētu Kolkā. Bet vai šis nebūtu vispirms politisku diskusiju jautājums?

G.A.: — Pašvaldības nauda jāizmanto maksimāli lietderīgi un iedzīvotāju labā.

G.L.: — Protams. Tieši tā. Iekšējā struktūra ir jāsakārto.

G.A.: — Vēl par atkritumu apsaimniekošanu piekrastē. Ar zemieku saimniecību ir noslēgts līgums. Kas noslēdzis, par kādu apjomu, vai tikai par sadzīves atkritumiem, vai līgumu noslēdzis ir arī atkritumu apsaimniekotājs? Man ir bažas, vai mēs nemaksājam atkritumu apsaimniekotāju vietā? Un kas notiks, ja mums pilnīgi visi iedzīvotāji izvēlēsies konteinerus? Vai *Eco Baltia vide* spēs visus apbraukāt? Iedzīvotāji ir ilgstoši neapmierināti ar atkritumu apsaimniekošanas jauno kārtību. Šos un vēl citus jautājumus esmu uzdevusi izpilddirektorei. Viņai šķiet, ka viss ir labākajā kārtībā.

A.R.: — Aprunājos ar *Kolkas ūdens* pārstāvjiem. Mēs no pašvaldības grasāmies rūpēties par SIA *Ziemeļkurzeme*, atņemt vienai pašvaldības iestādei funkcijas un iedot citai. Vai, pārbīdot lietas, naudas kļūst vairāk? Šī brīža

Gunārs Laicāns: «Nākotnē pie šī galda varētu pulcēties ne tikai ievēlētie politiķi, bet arī neievēlētie — no visiem sarakstiem».

plānotajā variantā *Kolkas ūdenim* iedot funkciju — apsaimniekot daudzdzīvokļu namus — nozīmē, ka mēs no savas kabatas esam gatavi piemaksāt par katru nemaksātāju, esam ar mieru barot kaut kādu *Eco Baltia vide*, lai gan tai pašai jāatbild par nemaksātājiem, viņi pilnībā pārņemuši šo funkciju! Visi iedzīvotāji maksā dubultu cenu! Sakārtojam atkritumu jautājumu atbilstoši iepirkumam, un mums jau būs daudz vairāk naudas.

G.L.: — Tas ir pilnīgs un galīgs populisms! Visiem deputātiem un pašvaldības darbiniekiem jāskaidro iedzīvotājiem par atkritumu apsaimniekošanu, izmantojot patiesu, nesaģozītu informāciju.

G.A.: — Izpilddirektorei pašai viss nav jādara, bet jāorganizē darbs. To mēs prasām! Varbūt ir jomas, kur nepietiek resursu?

G.L.: — To arī viņa dara.

A.R.: — Jebkuru struktūru var uzlabot vai pat pilnībā to nomainīt, bet es gribu teikt vienu: līdz šim esošajā struktūrā darbinieki ir varējuši strādāt un pat labi. Ja dažiem šī struktūra nepatīk, tad vaina jāmeklē šajā vienā vai divos cilvēkos. Nevar apgalvot, ka līdzšinējā struktūrā neko nevar izdarīt, ne ar vienu sastrādāties. Jā, uzlabot var, bet lai izpilddirektore iekļaujas jau esošajā, un tikai pēc tam var izveidot gudru jaunu struktūru! Ja viņa nevar iekļauties esošajā, tad vadītāji nav labas sadarbības prasmes, deleģēšanas prasmes. Jaunā struktūra neglābs, ja vadītājs spēj sastrādāties tikai ar dažiem saviem draugiem.

G.L.: — Izpilddirektore veido komandu. Viens cilvēks nespēj pārredzēt visu laukumu. Anša teiktajam pilnīgi un galīgi nepiekrītu. Būs nākamais izpilddirektors, viņam atkal atradīsīm visādas vainas. Izpilddirektoram jādod zināms laiks, lai sakārtotu visu, kas turpat piecos gados nav paveikts.

A.Z.: — Ja jādod laiks, tad nevar izpildvaru tā norobežot no lēmējvaras. Kā tā var būt: ir nepārprotami redzams, ka izpilddirektore visu laiž grīstē, bet priekšsēdētājs paziņo: es tur nejaucos, tas ir izpildvaras jautājums! Starp citu, mūsu likumi nemaz neparedz tik striktu izpildvaras un lēmējvaras nodalīšanu. Domes priekšsēdētājam ir finanšu un budžeta vadības pilnvaras, kapitālsabiedrību kapitāla daļas turētāja pilnvara, privātajās un publiskajās kapitāla daļās tikai pašvaldības vadītājs var būt pārstāvēts. Iepirkumu līgumus paraksta tikai priekšsēdētājs. Es lūdzu priekšsēdētājam pārņemt kontroli pār izpilddirektores darbu!

Gunta Abaja: «Prasīt labu pārvaldību nenozīmē jaukties izpildvaras darbā. Pārdomātas strukturālās reformas tiešām ir vajadzīgas».

G.L.: — Mums ar deputātu Zumbergu vienmēr ir atšķiries viedoklis par varas dalīšanu pašvaldībā. Izpildvaru vada izpilddirektore, es to pārraugu. Savus pienākumus zinu. Nevēlos turpināt to vadības stilu, kas noveda pie izpilddirektoru maiņas.

G.A.: — Mūs interesē: kāds ir izpilddirektores skatījums, viņas plāns, ko darīt? Ja viņa grib ko mainīt, tad jānāk un jāprasa deputā-

tu domas. Tas ir tas, ko mēs visi gribam, es saprotu, arī šīs diskusijas iecere tāda bija. Jūs, Gunār, tikai varat uzdot, lai izpilddirektore šādu redzējumu sagatavo un prezentē.

G.L.: — Izpilddirektore piedalās visās domes komitejas un domes sēdēs. Regulāri domes sēdēs atskaitās deputātiem par pieņemto lēmumu izpildi. Atbild uz visiem deputātu uzdotajiem jautājumiem. Ko vēl?

— **Jautājums ir — vai atbild pēc būtības, kā un ar ko runā. Varbūt savā ziņā mūs samaitājuši daudz kritizētie iepriekšējie izpilddirektori, kuri tomēr nebija politizēti un kuriem piemita viena vadītājiem svarīga īpašība: viņi prata sarunāties ar darbiniekiem un nebija augstprātīgi.**

Bet kā jums veicas tikties ar iedzīvotājiem, vai organizatoriski viss ir kārtībā?

G.A.: — Jau iepriekš esmu jautājusī par telpām, kuras deputāti var izmantot iedzīvotāju tikšanās organizēšanai. Kam sava vēlme ir jāpiesaka un ar kuru darbinieku jāsaskaņo? Kad Ansis Kolkā rikoja tikšanos, bija jautājums, vai par to nav jāmaksā. Ja mēs, deputāti, tiekamies ar iedzīvotājiem, tad pašvaldībai šīs iespējas jānodrošina.

A.R.: — Vienu tikšanos esmu rīkojis, vajadzētu šogad vēl vienu. Individuālajiem laikiem arī jābūt. Pašlaik notiek zināms politisks karš, izpildvara norobežojas — neiesais-tās diskusijās, un tas traucē. Šāda nostādne atspoguļo izpildvaras redzējumu par savu darbu. Ja cilvēks par to ir pārliecināts, tad viņš ir gatavs publiski runāt. Bail ir tad, ja saprot, ka kaut kas nav kārtībā.

A.Z.: — Pašvaldībā nav noticis nekas tāds, kas prasītu sabiedrību iesaistīt plašākās diskusijās. Darba samaksas jautājums neskar iedzīvotājus. Esmu aicinājis iedzīvotājus piedalīties plānošanas darbnīcās — darba grupās, lai izstrādātu Ilgtspējīgas attīstības stratēģiju un Attīstības programmu. Aicinu arī uz sabiedriskajām apspriešanām.

A.R.: — Visu laiku ir kaut kas iekavēts un nepadarīts, apsolīts, ka būs vai jau ir, bet realitātē nedarbojas. Sabiedrībai ir daudz jautājumu, īpaši valdošai varai. Visām apvienībām kopīgi jātiekas ar iedzīvotājiem.

S.Š.: — Sadzīvē ar vēlētajiem esmu tiku-sies, skaidrojusi jautājumu par braukšanas biļetēm skolēniem. Savā ciemā piedalījos Miķeļdienas pasākumos.

G.L.: — Es tiekos ar ļaudīm, viņi pasaka, kas patīk, kas nepatīk, gan nobar, gan arī uz-mundrina. Viņi ir pietiekami informēti par notiekošo novadā, saka paldies par daudziem labiem darbiem, kas šajā laikā ir paveikts.

— **Gribu uzzināt par iespēju iedzīvotājiem klausīties domes sēžu audioierakstus pašvaldības interneta vietnē. Ir pašvaldības, kas šo labo gribu jau rāda, kaut arī likums to vēl neprasa. Kad tas varētu būt?**

G.L.: — Pilnīgi atbalstu. Lai tik ļaudis klausīs!

Alnis Auziņš

No iedzīvotāju jautājumiem izpilddirektorei

Sīkraga iedzīvotāja Rasma Sakne
Kāpēc par lielo maisu no iedzīvotājiem prasa Ls 1, ja pamatlīgumu komersants noslēdzis par 2,5 reizes lētāku summu?

Par konteineriem. Vienreizēja aizvešana — reizi mēnesī — maksā Ls 1,14, tajā nedrīkst būt blīvējums, skrāpējums, un komersants to drīkst fiksēt bez mana, iedzīvotāja, klātbūtnes!

Ziemā lielā sniegā piekrastē konteinerus neizvedīs!

Par rēķiniem. Ja nav epasta, par to piedādīšanu liek maksāt Ls 1, lai gan tas daudzkārt pārsniedz vienas markas cenu.

Lai līgo lepna dziesma!

Piemīņas un pašapziņas svētkos

11. XI novadā svinēja Lāčplēša dienu.

Dundagā

Trāpīgu un aizkustinošu 1919. gada Brīvības cīņu raksturojumu tā laika angļu avīzē *The Times* uzrunā citēja novada priekšsēdētājs Gunārs Laicāns: «Divu miljonu tauta izcīnījusi savu patstāvību, var teikt, kailām rokām padzenot no Rīgas un Kurzemes pie-desmit tūkstošus labi bruņotu vācu-krievu armiju. Tauta, kas ar tādu mīlestību pieķērusies savai dzimtajai zemei, — tai neviens upuris nav bijis par lielu, lai aizstāvētu savu neatkarību, — pelna apbrīnošanu. Tai pamatā ir garīgs spēks — vienotība. To liecina šīs brīvības cīņas, kurām vēsturē nav piemēra. Tās ir leģendāras. Apliecinot savu cieņu latvju tautai, mēs neatrodam izteiksmīgāka vārda, lai apzīmētu notikušo Baltijas piekras-tē: brīnums».

Pieminot šo brīnumu un visus brīvības cīnītājus, pievakarē lāpu gājiens vijās no *Lielās skolas* garām *Krokodilam* uz laukumu starp pili un luterāņu baznīcu. Priekšgalā, nesot Latvijas karogu, soļoja zemessargi — Arkādijs Zvanbergs, Uldis Freibergs un Zigmunds Grīnītis —, viņiem, bungas sitot, sekoja Dundagas Mākslas un mūzikas skolas skolotājs Jānis Cirvelis ar audzēkņiem un jaunsargi. Tālāk — skolotāji, skolēni un citi Dundagas iedzīvotāji. Ar katru gadu piedalās arvien vairāk cilvēku. Šajā vakarā bija redzamas pat vairākas jaunās māmiņas ar mazuļiem ratiņos.

Pie *Krokodila* gājiens dalībnieki pieminēja Arvidu Blūmentālu un citus Latvijas brīvības cīnītājus.

Laukumā sagaidīja izgaismots Latvijas karogs, un, augstu gaisā metot zeltainas dzirksteles, kūrās liels piemiņas ugunskurs. Svinīgajā pasākumā skanēja valsts himna, uzru-nas, lūgšana, patriotiska dzeja un dziesmas, ko izpildīja vidusskolas un pagasta apvieno-tais koris. Īpašu noskaņu piešķīra Edgara

Ziņģes virtuozā vijoles spēle. Baptistu draudzes sludinātājs Andis Smelte aicināja atgriezties pie pamatvērtībām: dzīvā Dieva, ģime-nes svētuma un darba tikuma.

Atzinības rakstus no G. Laicāna saņēma trīs aktīvākie jaunsargi: Emīls Bogdanovičs, Endijs Landmanis un Kārlis Alksnis. Tos saņēmot, atskanēja vīrišķīgi vārdi: «Gods kal-pot Latvijai!» un «Augsīm Latvijai!»

Noslēgumā kultūras dzīves rīkotāja Smai-da Šnikvalde aicināja visus tepat baudīt karstu tēju, bet, mājās aizejot, logos iedegt sve-cītes piemiņai. Vairāki vidusskolēni nofoto-grafējās pie karoga.

Priecēja daudzās svecītes, kas mirdzēja Dundagas centrā un turpināja vēl degt ilgi pēc pasākuma. Īpaši izgreznota bija Maija ie-la — pie katras jaunās laternas plīvoja pa ma-zam Latvijas karodziņam.

Kolkā

Dziesmā apdziedātā sūro vēju vieta bija gluži pierimusi. Smalkais lietutiņš, kas brī-žiem uzsmidzināja un brīžiem piestāja, at-klājot augošu mēnesi tumšajās debesīs, ne mazākā mērā netraucēja lāpām, kas bija ro-kās lielākajai daļai piemiņas gājiena dalībnieku un kuru gaisma savdabīgi sasaucās ar sve-ču spožumu kolcinieku māju logos. Gājiens no *Delfīnu* pieturas izlūkumoja cauri Kolkai, uz brīdi piestājot pie pamatskolas un tad turpinoties līdz tautas namam. Soļot bija viegli, jo takti braši sita Viestura Rēriha orķestra bundzinieki, paziņojot par šo notiku-mu visam ciemam.

Pie tautas nama atceres brīža dalībniekus ar skaistu, jau piemirstu dziesmu — Jāņa Lū-sēna *Daugava* — sagaidīja namamātes — Evita Ernštreite, Dzintra Tauniņa un Inora Sproģe. Tad pamatskolas audzēkņi norunāja frag-mentus no Kārļa Skalbes *Mazajām piezīmēm*. Kolkas pagasta pārvaldes vadītājs Aldis Pin-

• *Lāčplēša dienā Kolkā.*

kens īsā uzrunā uzsvēra, ka no mūsu tautas varoņteikām nākušais Lāčplēsis bija cīnītājs par savu tautu. To arī nozīmē Lāčplēša va-roņgars — būt gatavam kaujām, visdažādā-kajām, arī šodien — pašam par sevi, par savu zemi un tautu.

Jauka un saskanīga izvērtās sadziedāša-nās, lāpu, svečīšu un mobilo telefonu gaismā lapiņās lūkojot varbūt kādu piemirstu vārdu, lai gan teju visām dziesmām tie jau zināmi no galvas, pareizāk, tie ierakstīti mūsu asi-nīs: *Daugav' abas, malas, Es karā(i) aiziedams, Mirdzot šķēpiem, zeltsaules staros...*

Tālāk kopības sajūta turpinājās pie uguns-kura līdzās tautas namā, gan dzerot karstu zāļu tēju kafejnīcas telpā, gan sarunās. Ir vienkārši patīkami just otra plecu, acu skatu, apmainīties smaidiem, iztālēm pamāt. Māri-te, Valters, Baiba, Inga, Aiga un daudzi citi — tie esam mēs.

Vakara izskaņā interesenti noskatījās As-kolda Saulīša filmu *Atmodas antoloģija*.

Mazirbē

Līvu tautas namā sapulcējušies vispirms atminējās tās vēsturisko pusi, kā arī baudīja

Ineses Dāvidsones foto

nacionālo kino — mākslas filmu *Sapņu ko-manda* 1935. Atjautīgā pasākuma rīkotāja Ve-ronika Millere, paredzot, ka patriotiski no-skaņotajiem pasākuma dalībniekiem pirms lāpu gājiena būs jāsasildās, galdā bija cēlusi smaržīgus ķiploku grauzdiņus un karstu tē-ju. Pēc tam kopīgā gājienā līdz pludmalei ti-ka aizdedzināta tā saucamā romiešu svece, un mūsu tautas varoņus pieminēja ar svinīgu klusuma brīdi. Atceļā pie Mazirbes internāt-pamatskolas tika iedegtas svecītes, godinot varoņīgi kritušos kareivjus.

Diāna Siliņa, Alnis Auziņš un Dārta Urbāne

Atgriežoties pie rakstītā

Atsaucoties uz iepriekšējā *Dundadzniekā* publicētajā rakstā *Ko dara Sociālais dienests* izteikto apgalvojumu, ka «neviens skolotājs nav Sociālajā dienestā painteresējies, kāpēc kādam piešķir (brīvpusdienas — Red.), bet citam — ne», Jolanta Ģērmane pauž, ka viņa 2. X ir interesējusies par brīvpusdienu piešķiršanu.

Diāna Siliņa

Skaista ir jaunība!

Apdāvinātā kolciniece Anete Spānijā

Pērn Latvijas dzimšanas dienā apbalvojumu *Gada jaunietis* ieguva Alise Ralle un Anete Tauniņa. Saruna ar Alisi ir publicēta pērn *Dundadznieka* 20. (147.) numurā, bet Aneti mums neizdevās satikt, jo viņa bija pārcēlusies uz dzīvi... Spānijā. Taču laimējās vasarā, jo Anete bija atbraukusi uz Kolku. Anete bija noilgojusies pēc savas ģimenes un draugiem, kā arī ļoti vēlējās kopā ar Kolkas kori piedalīties Dziesmu svētkos.

ba, taču tā nav noteicošā.

— Tu esi piedalījies tik daudzos kultūras pasākumos, vairākus arī pati vadījusi. Vai atceries savu pirmo pasākumu?

— Pirmais, kas saglabāties atmiņā, ir muzikāls uzvedums, kurā es tēloju Sauli. Tas notika mūzikas skolas lielajā, skaistajā zālē. Kolkas vecā mūzikas skola atradās ceĶa teritorijā. Kad manas mācības mūzikas skolā tuvojās noslēgumam, sāku dziedāt kori. Tas man patik joprojām.

Savulaik mamma (Dzintra Tauniņa — Red.) tur mani aizveda, kad gāju bērnu dārza vecākajā grupiņā. Vienaudži devās gulēt diendusu, bet

es — uz mūzikas skolu. Pieņēmu to kā normu. Neatceros tādu reizi, kad man nebūtu gribējis iet uz mūzikas skolu.

Mana ģimene ir muzikāla. Mamma ir mūzikas skolas skolotāja. Viņa dzied, spēlē kokles un māca to darīt arī mūzikas skolas bērniem. Brālis sākumā spēlēja stabulīti, tad trompeti, to mācījās arī Ventspils mūzikas vidusskolā. Omei ļoti patīk dziedāt. Viņa piedalījās pat talantu konkursā.

— Ko tu pati apguvi mūzikas skolā?

— No sākuma mācījos vokālajā klasā pie skolotājas Evitas Ernštreites. Kad šo klasi likvidēja, mācījās spēlēt klavieres pie skolotājas Zigrīdas Šilleres. Man ļoti patika skolotāja un arī klavierspēle. Labprāt uzspēlēju arī tagad.

— Un kā ar kultūras pasākumu vadīšanu?

— To esmu darījusi gan Kolkas skolā, gan Rojas vidusskolā. Rojā mani uzaicināja vadīt pasākumus. Man pat nelikās, ka varu iejusties un vadīt sarīkojumus. Nezinu arī, kāpēc mani aicināja to darīt.

— Tev tas sanāk tik dabiski! Labi atceros talantu konkursu, ko vadīji kopā ar Jāni Kluci.

— Mēs kopā rakstījām scenāriju pasākumam. Šādas lietas man padodas.

— Kurp devies pēc vidusskolas pabeigšanas?

— Bija jāpieņem grūts lēmums, kur doties tālāk. Vidusskolas laikā braucu uz kursiem Stradiņa Universitātē, lai iestātos žurnālistos. Bet mamma domāja, ka Kultūras akadēmija ir lieliska augstskola, kur iegūt labu izglītību un kur var daudz ko interesantu iemācīties. Viņa teica, lai pamēģinot iesniegt dokumentus tur. Kaut gan mammai sacīju «nē», tomēr tieši tā izdarīju. Pēc nedēļas bija jābrauc kārtot iestāšanāsmenus. Iesniedzu dokumentus arī Latvijas Universitātes Klasiskās filoloģijas fakultātē. Ja nu gadījumā nekur citur netieku... Filologos biju tikusi budžeta grupā, Stradiņos, ļoti labi nokārtojot

• Dziesmu svētkos 2008. gadā.

• Muzicējot kopā ar mammu un brāli.

Viņa ir ļoti emocionāla. Aneti līdz sirds dziļumiem aizkustina Raimonda Tiguļa dziesma *Dod, Dieviņi* — katreiz to dziedot, viņa no savīlņojuma raud. Bet ļaudis Anete iet ar smaidu un uzskata, ka tad arī pretī saņems to pašu. Viņa nezina darbu, ko nepatīktu darīt, un saka: «Man viss patīk». Anete gan ravē dārzu, gan Ķakli palīdz abām vecmāmiņām, gan vada pasākumus... Vislielāko paldies par visu, ko viņi Anetei devuši, viņa teic saviem vecākiem, īpaši mammai.

Tikāmies Jūras svētkos. Saruna papildināta oktobra nogalē, sazinoties elektroniski.

— Vai tu jūties kā kolciniece, un kāpēc?

— Kolkā dzīvoju jau kopš bērnības. Mani aizrauj tur notiekošā sabiedriskā dzīve. Tā piešķir patriotisko vērtību. Man patīk arī da-

iestāšanāsmenus, arī biju uzņemta. Kultūras akadēmijā eksāmenus biju nokārtojusi, taču biju palikusi dažas vietas aiz strīpas. Zvanīju un jautāju, ko man darīt. Man ieteica braukt uz līguma parakstīšanu, jo vēl daudzi atkritīs. Kultūras akadēmijā uzņēma 19 studentus. Viens no laimīgākajiem brīžiem manā mūžā bija izdzirdēt savu vārdu kā deviņpadsmit! Kad man jautāja, vai es studēšu, es skaļi iekliedzos: «Jā!» To man kursa biedri studējot atgādināja. Viņi sacīja — mēs tevi nepazinām, bet cik tu uzņemšanas reizē bijī laimīga! Neko tādu nebiju piedzīvojusi — tiešām biju tik laimīga, ka tiku. Studēju kultūras socioloģiju un menedžmentu. Man ļoti patika. Pirmajos gados neklājās viegli: bija jātiek galā pašai ar sevi lielpilsētā un vēl jā-mācās. Visgrūtāk bija no rītiem piecelties. Arī eksāmeni nebija nekādi vieglie. Taču akadēmiju pabeidzu ar labām sekmēm. Visgrūtākais priekšmets bija angļu valoda. Bet tagad strādāju par angļu valodas privātskolotāju.

— Spānijā... Kāpēc tieši šajā zemē?

— Kad studēju 3. kursā, aizbraucu Erasmus apmaiņas programmā uz Rumāniju, tur iepa-

zinos ar spāņu puisi Oskaru, kuru iemīlēju. Pabeidzu augstskolu un sapratu: ja gribu saglabāt mūsu attiecības, kādam ir jāpiekāpjas. Oskaram bija labs darba piedāvājums dzimtenē, savukārt man Latvijā būtu grūti atrast darbu savā profesijā. Izšķīros laimi meklēt Spānijā. Nopirku biļetes, sakravāju somas un aizlidoju. Savu izvēli nenozēloju. Oskars vēl sacīja, ka pazīstamas ģimenes meklē bērniem angļu valodas privātskolotāju un es varot pamēģināt. Ja nepatiks, varēšu atteikties.

Aizbraucu septembrī. Skola Spānijā sākas oktobrī. Darbu atradu. Pieteicās aizvien vairāk ģimeņu, visas pat nevarēju pieņemt. Man tas bija pārbaudījums, jo agrāk nebiju strādājusi ar maziem bērniem, nebija nekādas pieredzes, bet man ļoti iepatikās. Šaubījās — varbūt neko neieņemācu, taču vecāki atzina, ka bērniem skolā uzlabojušās sekmes angļu valodā. Pērn mācīju 11 bērnus, šogad — 16. Vecāki man sacīja, ka atkal vēlas, lai es mācītu viņu atvasas.

Dzīvoju Ourensē, pilsētā, kas atrodas 500 km no Madrides uz Atlantijas okeāna pusi, uz ziemeļiem no Portugāles. Tā ir diezgan liela — ar 100 000 iedzīvotājiem. Pirmos 9 mēnešus dzīvojām vienā dzīvoklī ar Oskara mammu. Dzīvoklis ir liels, darba dēļ satikāmies tikai pie vakariņu galda, jo viņa strādāja no rītiem, bet mans darba laiks bija vakarā. Sadzīvojām ļoti labi. Reizēm esmu ekspresīvāka un ātrāka nekā Oskars vai viņa mamma. Šogad mums ir pašiem sava dzīvesvieta, ko varam iekārtot pēc sirds patikas!

— Kā sarunājāties?

— Oskara mamma neprot angļiski, man savukārt nebija nekādu spāņu valodas priekšzināšanu, pratu pateikt tikai «si» («jā») un «no» («nē»). Varēju tikai pasmaidīt. Spāņu valodas pamatus apguvuursos, pārējo — sarunājoties ar draugiem un Oskara mammu. Vietējie runā gan spāņu, gan galīsiešu valodā, kas ir daudz līdzīgāka portugāļu valodai. Saprotu abas, bet runāju tikai spāniski. Taču galīsiešu valodas saprašana ir liela bagātība, jo tā varēšu vieglāk iemācīties portugāļu valodu.

— Kāda ir daba Spānijā?

— Tur, kur dzīvoju, tā ļoti līdzinās Latvijai: vasarā viss ir zaļš, aug tādi paši koki. Galvenā atšķirība — šeit ir kalni un lielas upes. Kalni man sirdij ir tuvi. Kad kopā ar Kolkas kori 2005. gadā bijām Slovākijā, Tatra kalnos, biju tādā sajūsmā! Tas bija man viens no skaistākajiem piedzīvojumiem. Dažreiz domāju, ko labāk izvēlētos — kalnus vai jūru. Kalnus varbūt tāpēc, ka to Latvijā nav.

Vasarā ir saulains un karsts. Šovasar termometra stabiņš rādīja 40 grādus. No rīta var būt vēss, pēc tam — ļoti karsts. Ziemā daudz līst. Novembrī, decembrī un janvārī ir +10 grādi.

— Kādas ir cenas Spānijā, salīdzinot ar Latviju?

— Spānijā minimālā alga ir 600 eiro un cenas daudz lētākas nekā pie mums. Nesaprotu, kā tā var būt, ka Latvijā minimālā alga ir tik maza, bet cenas — tik augstas. Kā cilvēki spēj izdzīvot?

— Ar ko spāņi atšķiras no latviešiem?

— Viņi ir atvērti. Citādāks ir arī spāņu dienas režīms. Viņi no plkst. 13.00 līdz 17.00 atpūšas — tad ir *siesta*. Visi veikali, izņemot pārtikas un lielveikalus, ir ciet. Svētdienās, 1. janvārī un citās svētku dienās slēgtas visas tirdzniecības vietas. Cilvēkiem ir ļoti daudz brīvdienu. Raksturīgas ir vēlas vakariņas kopā ar ģimeni. Uz kafejnīcām vakariņot iet ne tikai sestdienās un svētdienās, bet arī darbadienu vakaros. Tur bauda vīnu un tapas — mazas uzkodas. Šķiet, ka Spānijā krīze sākās 2012. gadā, taču to nevar redzēt: kafejnīcas vakaros ir pilnas. Spāņu ģimenēm ir iekrājumi, ja ne jaunietiem, tad vecākiem vai vecvecākiem. Viņiem vienmēr būs nauda. Spāņi arī dzīvi uztver vieglāk un vienkāršāk, ir dziļves baudītāji.

Arī brīvdienās spāņi dodas uz kafejnīcām, tur satiekas, runājas, dzer alu, kafiju. Tas viņiem ir īpašs rituāls, kas neizzudīs. Latvijā tā pietrūkst, nav pašsaprotami pēc darba pasēdēt, parunāties, iedzert kafiju, pavērot cilvēkus. Kad esmu Latvijā, man pietrūkst kafejnīcu kultūras. Bet mājās būt ir lieliski!

Diāna Siliņa, foto no A. Tauniņas albuma

• Kopā ar Jāni Kluci vadot Talantu konkursu Kolkā 2012. gadā.

Tev mūžam dzīvot, Latvija!

Lidijas Siliņas fenomens

Šogad valsts svētkos novada domes prēmiju *Par mūža ieguldījumu* saņēma ilgga-dējā Dundagas aptiekas pārvaldniece Lidija Siliņa.

• Saņemot prēmiju Par mūža ieguldījumu.

Visvalža Biezbārža foto

«Tik dziļu un daudzpusīgu cilvēku kā Lidi-ju grūti raksturot. Viņa ir profesionāla aptie-kāre, kas ar lielu atbildības izjūtu glabājusi seno aptieku tradīcijas. Lidija aptiekā ir biju-si diennakts rūķītis, pie kuras durvīm zva-nīts arī nakts laikā, kad vajadzēja zāles. Atce-ros, ka tajos laikos, kad iegriezos aptiekā, pret Lidiju vienmēr jutu cieņu un bijību», pārdomās par laureāti dalās tuva viņas kai-miņiene Ina Brauna.

Par Lidijas bagāto darba mūžu ir pārlieci-nājušās vairākas dundadznieku paaudzes. Viņa pati atzīst, ka reizēm uz ielas viņu svei-cina jauni cilvēki, kas droši vien vecmāmi-ņām vai māmiņām pie rokas gājuši līdz uz aptieku, kur varēja iegādāties tādu kārumu kā hematogens. «Es viņus nepazīstu. Ja iznāk runāšana, noprasu — kas ir jūsu mamma? Kad aizeju uz Anstrupes kapiem pie vīra, sa-stopu daudzus, kas nākuši aptiekā. Par vienu otru man ir tik labas atmiņas! Dundagā esmu nodzīvojuši 55 gadus, esmu te iesakņojusies, bet to pat lāgā nepazīstu. Visa dzīve pagājusi aptiekā, tās dārzā, *Ievleju dārzā*», nosaka Li-dija. Viņa arī neuzskata, ka kurzemnieki ir citādāki nekā vidzemnieki. «Varbūt tāpēc tā domāju, ka esmu sastapusi pārāk daudz visā-du cilvēku. Dažādos apstākļos un situācijās viens un tas pats cilvēks var būt ļoti nejauks,

bet citreiz redzi, ka viņam ir gan sirds, gan saprašana. Tad arī iemācās, ka pēc vienas reizes vai notikuma nevar par cilvēku izteikt galējo spriedumu. Spār-niņu mums nav nevienam! Ja to nesa-prot, tad gan vairs nav labi», secina Li-dija.

Viņa dundadznieku cieņu ieguvusi ne tikai sava kārtīgi padarītā darba dēļ. Kā uzsver Ina, Lidija ir personība. Pār-steidz viņas inteliģence, skaidrā doma, fenomenālā atmiņa, lieliskās literatūras un vēstures zināšanas, dzirkstošais hu-mors. Lidijas uzskati var patikt vai ne-patikt, bet viņai ir savs viedoklis par visu, un tas ir pamatots.

Lidija pati ir kā dzīva vēsture.

Viņa ir pusotru gadu jaunāka par mūsu valsti. Nāk no Vidzemes puses, no Vējavas pagasta, kura vairs nav. Skolā un mājās mācījusies pie petrole-jas lampas. «Kad parādījās karbīda lam-pa, cik tad gaiša kļuva klase! Elektrību, protams, pamatskolā nepiedzīvoju!» atceras mūža balvas ieguvēja. No vecā-tēva rentētās muižiņas bijis labi re-dzams lielceļš. Kad dzirdēja rūcam au-tomašīnu, ne tikai bērni, bet pat pie-augušie izgājuši pagalmā skatīties, jo auto bija liels retums. «Vispirms kārtīgs saimnieks pirka jaunāko divlemešu arku vai atsperecēšas, vai darbarīkus. Sākumā cēla kūti un klēti, tikai tad māju.»

Klausoties viņas stāstījumā par bērni-bu un jaunību, uzreiz pamanāmas divas bū-tiskas vērtības: izglītība un lasītais vārds. Vispirms Vējavas četrgadīgā skola, kur par skolotāju strādā Cimzes seminārists Dzirkeļ-papiņš, tad Lubējas sešgadīgā skola, Madonas vidusskola un studijas Latvijas Universitātes Ķīmijas fakultātē. It kā šāds ceļš jaunsaim-nieku bērnam būtu pašsaprotams. Taisnība, universitāte palika nepabeigta, jo priekšpē-dējā kursā viņu aizveda uz *Stūra māju* un par *dzimtenes nodevību* piesprieda 25 gadus stin-grā režīma noietnē un 5 gadus bez tiesī-bām. Taču laiki nedaudz mainījās, un bargais spriedums — arī: Lidija atgriezās pēc 8 ieslo-dzījuma gadiem. Nu viņai piešķirts nacionā-lās pretošanās kustības dalībnieces statuss. Par to Lidija paldies saka pašvaldībai, kas no-kārtojusi visus dokumentus.

«Mans krusttēvs abonēja *Jaunākās Ziņas*, tētis — *Brīvo Zemi*. Lasīja abas. Pirmās jau bija vecajā drukā. Es līdz pat šai dienai atsevišķi s un f nevaru atšķirt. Bet izlasot jau varēja sa-prast vienmēr. *Jaunības tekas* sērijas grāma-tas skolā tika izlasītas visas. Skolas bibliotēka

nekāda dižā nebija. Tad gāju uz pagasta bibliotēku. Grāmatu mīlēšana jau bija pil-nīgi normāla, tas bija logs uz pasauli!» stāsta Lidija. Viņai ļoti tuvi autori ir Rū-dolfs Blaumanis un Frīcis Bārda. Lidijai apbrīnojami šķiet, kā Blaumanis dažos īpašos vārdos prot pateikt tik daudz. «Vasarā ganu gaitās bija jāņem grāmata un arī rokdarbs līdzī. Kārtīgam lauku bērnam taču jāprot tamborēt un adīt! Tamborējums izskatījās ļoti žēlīgs, jo bija jālasa. Mani vecāki to pieņēma, savu reizi parājas arī. Tā jau nebija, ka skuķis neko nedarīja. Toreiz katrā mājā auda audeklus. Tie bija jāsanīti. To darot, uz-manīgi jāskatās, nedrīkst nevienu nīti iz-laist. To meitēns labi darīja, un vajadzēja pat uz kaimiņu māju iet, jo vecākām sie-vām ir pagrūtāk to izdarīt un darbi arī cits citu dzen», atceras Lidija. Grāmatnī-ca bijis pirmais veikals, kur iegājusi, kad atbrauca uz Dundagu. «Ja nu kur man bi-ja blats, tad grāmatnīcā,» nosmej Lidija. Tagad viņa abonē *Latvijas Avīzi* un *Mājas Viesi*, lasa *Dundadznieku*, ar interesi seko līdzī Latvijas un pasaules norisēm.

«Lidija ir patriote un latviskās pašap-ziņas sargātāja. Dundagas aptieka bija viena no pirmajām ēkām, pie kuras uz-stādīja Latvijas karoga mastu. Viņa gādā par *Škelto akmeni* — nomaina ziedus, iedēdz sve-ces. No Lidijas var mācīties, kā turēt taisnu muguru. Jebkuros apstākļos. Viņas stāja at-bilst dziesmas vārdiem: «Jāprot pašam pa-ciest sevi, lai citiem nāktos mazāk ciest», Li-diju raksturo Ina.

Viņas tēvs piedalījās Brīvības cīņās, vēlāk bija aizsargs. Mājās par patriotismu neviens nestāstīja. Tas bija pats par sevi saprotams — kā tu vari nemīlēt savu tēti un mammu, savu māju, zemi, valsti! «Tētis pie mājas uzcēla karoga mastu. Kad vilka karogu, mūs nesau-

• Ar jaunāko brāli Jāni ap 1940. gadu.

Foto no L. Siliņas albuma

ca, bet mēs vienmēr bijām klāt», atminas Li-dija. Stājoties Madonas vidusskolā, bija jā-kārto eksāmeni. «Kā šodien atceros, vēstures skolotājs Kalniņš lika man stāstīt par Brīvī-bas cīņām un Oskaru Kalpaku. Kā tad to ne-zināšu! Biju toreiz izlasījusi visu, kas par viņu rakstīts», Lidija saka. Viņai sāp sirds, ka dažam skaidram latvietim patriots ir lamu vārds un nacionālisms — kaut kas briesmīgs. Tomēr viņa tic, ka Latvijai klāsies labāk: «Esmu naīva, ticu labajam!»

Diāna Siliņa

• Dundagas aptiekā 60. gados.

Foto no L. Siliņas albuma

Jaunieši uzskata to par interesantu pasā-kumu un grib nakts trasīti piedzīvot biežāk. Tā rada veselīgu konkurenci un saliedē ko-mandu.

L.: — Skolotājām arī patika.

Mūsējie — starp laureātiem

Talsu novada Bērnu un jauniešu cen-tra (BJC) rīkotajā Latvijas 95. gadadienai veltītajā jaunrades konkursā *Mana Latvi-ja gadalaikos* labi veicies arī 4 vidussko-las skolēniem. Stāsta Inese Freimute.

Konkursā bija iesūtīti 203 darbi — liela at-saucība! No mūsu skolas izvirzīja 22 darbus vizuālajā mākslā un 10 literatūrā. Godalgotas vietas vizuālajā mākslā ieguva 10. klases skolnieces Elizabete Šterna un Karlīne Enze-le, bet literatūrā — Alise Ralle no 12. klases un Viola Rēboka no 8. klases.

14. XI BJC pasākumā *Mana Latvija gadalai-kos* sumināja konkursa laureātus. Bija izlikta laureātu zīmējumu izstāde. Labāko literāro darbu autori lasīja fragmentus no saviem darbiem. Muzikālo darbu autori koncertēja.

15. XI mūsu vidusskolas svinīgajā pasāku-

mā sveica visus šī konkursa dalībniekus, kā arī olimpiāžu uzvarētājus un viņu skolotājus. Kā parasti, olimpiāžu uzvarētājiem dāvinā-jām fotogrāfijas, kur viņi redzami kopā ar savu skolotāju, kas sagatavojis, lai skolēns gūtu tik labus panākumus.

Mazāko novēlējumi Latvijai

Vairākus gadus vidusskolas pašpārval-de piedalās Talsu bērnu un jauniešu cen-tra ierosinātajā akcijā *Pasmaidi Latvijai!* valsts svētku laikā.

Kā pastāstīja pašpārvaldes prezidente A. Lepere, skolas parlamentārieši tajā aicina bērndārzniekus zīmēt novēlējumus Latvijas dzimšanas dienā, bet pašpārvaldes dalībnieki tos izdala uz ielas satiktajiem cilvēkiem. Šo-gad atklātnītes dāvināja 15. XI. Direktora vietniece audzināšanas darbā **Inese Freimu-te** piebilda, ka bērnodārzs un pašpārvalde lieliski sadarbojas. Pērn bijusi ļoti liela atsau-cība no bērnodārza puses — uzzīmētas 70 at-klātnītes. Šogad to skaits bija ap 50.

Apkopoja Diāna Siliņa

Vidusskolā

Nakts trasītē

7. XI Dundagas vidusskolas pašpārval-de rīkoja nu jau iecienīto nakts trasīti 9.–12. klašu skolēniem. Sarunājos ar prezidenti Andželu Leperi un viceprezi-denti Laini Šmiti.

— Kur tā notiek un kas tā ir?

Andžela: — Tā sākās pie *Lielās skolas* plkst. 19.00. Tās 8 punkti atradās dažādās vietās — parkā, uz saliņas, pie pienotavas... Manā punktā bija uzdevums ar kasti, no kuras ar mutes palīdzību vajadzēja izņemt starp koku lapām ieliktos ābolus. Kastes apakšā starp miltiem bija noslēptas konfektes.

Laine: — Pie manis norobežotā laukumā bija saliktas bumbiņas. Komandai bija jāizvē-las uzticības persona, kam aizsēja acis un ie-veda laukumā. Pārējie stāvēja ap laukumu un, ar vārdiem norādot, kur bumbiņas, palī-dzēja viņam tās atrast un salasīt.

A.: — Vērtējām sešu punktu sistēmā, gal-venokārt kvalitāti un ātrumu.

L.: — Pārsvārā bija uzdevumi uz laiku. Ja no viena punkta līdz otram komanda gāja dziedādama vai dejodama, tā ieguva papild-punktus.

A.: — Turpinājām arī tradīciju — kādā punktā jāēd kaut kas pikants un neparasts.

L.: — Šoreiz bija sajaukti kopā nevērtīgi rol-toni, šprotes, jēlas olas, sīpols un dažādas garšvielas. Skolotājām garšoja, skolēniem — gan ne.

— Kāda bija atsaucība?

A.: — Piedalījās sešas komandas. Pirmo-reiz uzaicinājām arī skolotājus. Viņi uzvarē-ja — Una Sila, Māriete Pēterhofa, Silva Rozen-berga, Lienīte Iesalniece un Sarmīte Dinsber-ga. Otro vietu ieguva 12. klases komanda: Alise Ralle, Terēze Lepere, Didzis Kokarēvičs, Arvis Pabērzs, Marģers Apinis. Trešā vieta 10. klases *Vāverītēm*: Klintai Bērentei, Ditai Elīnai Silai, Edgaram Zingnikam, Robertam Nierliņam, Kurtam Danem un Jānim Zvirbu-lim.

Raibs kā dzeņa vēders

Mārtiņdiena Mazirbē

7. XI pievakarē Mazirbes internātpamatskolā uzņēmīgās Veronikas Milleres vadībā norisinājās Mārtiņdienai veltīts pasākums lībiskās noskaņās.

Iesākumā visi dalībnieki uzzināja par svētku paražu vēsturiskajiem simboliem, kurus klātesošie veiksmīgi interpretēja praktiski, sakļājot Mārtiņdienas tradicionālo mielasta galdu.

Turpmākajā vakara gaitā skolēnus iesaistīja radošajās darbnīcās — meitenes apguva tradīcijām bagāto Elmas Zadiņas sklandraušu cepšanas mākslu, zēni, vadoties pēc meistariņajām Alvila Krūzes instrukcijām, izgatavoja sev oriģinālas Mārtiņdienas maskas, savukārt paši mazākie audzēkņi Ingas Leončtevas un Skaidrītes Krastiņas uzraudzībā radīja krāšņus svētku rotājumus.

Lībiešu karoga svētkos Līvōd plagā pivši

17. XI Mazirbē pulcējās lībieši un viņu draugi sava karoga 90. dzimšanas dienā.

Svētki aizsākās pie baltā nama, Viestura Rēriha orķestrim nospēlējot abas himnas. Pēc tam orķestra pavadībā teju 40 cilvēku grupa devās uz liedagu, lai iedegtu piemiņas sveces un pamātu sveicienus jūrai un katrs domās izteiktu savus vēlējumus. Vējš pūta

Pēc stundas, kad skolas zāle bija izdekorēta, krāsnī smaržoja dižrauksi, bet daži pasākuma dalībnieki bija pārvērtušies kazās, stārķos un spokos, visi atkal pulcējās vienkopus, lai uzmanīgi klausītos, kā senie lībieši svinēja šo ražas novākšanas dienu. Pasākums vainagojās ar vispārēju jautrību rotāļās, nevilnotu azartu mīklu minēšanā un lielisku svētku mielastu, kura gardākā sastāvdaļa neapšaubāmi bija vēl kūpošie dižrauksi.

Dārta Urbāne

Pēc stundas, kad skolas zāle bija izdekorēta, krāsnī smaržoja dižrauksi, bet daži pasākuma dalībnieki bija pārvērtušies kazās, stārķos un spokos, visi atkal pulcējās vienkopus, lai uzmanīgi klausītos, kā senie lībieši svinēja šo ražas novākšanas dienu. Pasākums vainagojās ar vispārēju jautrību rotāļās, nevilnotu azartu mīklu minēšanā un lielisku svētku mielastu, kura gardākā sastāvdaļa neapšaubāmi bija vēl kūpošie dižrauksi.

kā uz pasūtījumu, braši izvijot līvu karogu.

Pēc tam jau tautas namā svētku uzrunas teica domes priekšsēdētājs Gunārs Laicāns, Kolkas pagasta pārvaldes vadītājs Aldis Pinkens, Lībiešu savienības vadītāja Ieva Ernštreite, lībiešu grupu vadītāji vai pārstāv-

Valsts svētki Kurzemītē

Ar kopīgi nodziedātu lūgšanu *Dievs, svētī Latviju!* skaisti izremontētajā bērnodārza zālē sākās Latvijas dzimšanas dienas svinības.

Pasākumu redzamāk un neredzamāk vadīja divas priecīgas tautumeitas: Inga Apškrūma un Rudīte Baļķīte. Katra grupiņā, pat trīsgadīgie, uzstājās ar kādu tautas dziesmu, dzejoli vai rotaļu, bet noslēgumā — apvienotais audzinātāju ansamblis ar dziesmu *Katram mums ir sava zvaigzne*, ko pateicībā veltīja bijušajai novada vadītājai Guntai Abajai, tagadējam domes priekšsēdētājam Gunāram Laicānam un Saimnieciskā dienesta vadītājam Andrim Kojro par atsaucību, sadarbību un ieguldīto darbu, īstenojot *Kurzemītes* sapņus. Katrs no viņiem saņēma arī pateicības

rakstu ar sešgadnieces Alises Tīnas Sulas zīmējumu.

Par ko šīs paldies? Pērn G. Abaja bija lūgusi vairākas Saeimas frakcijām piešķirt naudu Kolkas sporta halles pabeigšanai. Atsaucās Saeimas deputāts (NA/TB) Gaidis Bērziņš. Viņš gan norādījis, ka šim mērķim vajadzīga lielāka nauda un ka NA/TB labprāt atbalstītu projektu, kas palīdzētu risināt demogrāfiskās problēmas. Tad G. Abaja nolēmusi lūgt atbalstīt bērnodārza zāles remontu. Ziedotais parkets jau tajā bijis ieklāts, bet viss pārējais prasījies pēc remonta. A. Kojro sastādī-

Mūžības svētdiena

Kristīgā Baznīca pastāv lielā daudzveidībā, kas izpaužas arī tradīcijās. Baznīcas gads ir sakārtots ap galvenajiem ticības dzīves notikumiem — Ziemassvētkiem, Lieldienām, Vasarsvētkiem. Lai sagatavotos lielajiem svētkiem, ir paredzēts laiks. Pirms Lieldienām to sauc par Lieldienu gavēni, pirms Ziemassvētkiem — par Adventu.

Pēc Baznīcas pārliecības jaunais cilvēces vēsturē ienāk līdz ar Kristus piedzimšanu. Advents ir Baznīcas gads sākums, bet tā beigas ir svētdiena pirms Adventa svētdienas. Luterāņi to sauc par Mūžības svētdienu jeb Mirušo piemiņas svētdienu. Katoļi to sauc par Kristus Karaļa dienu. Baptisti šo dienu biežāk sauc par Mirušo piemiņas dienu. Katoļi par mirušiem aizlūdž citā svētdienā — Visu svēto dienā; tad viņi lūdz piedot aizgājējiem grēkus un atbrīvot no mūžīgajām mokām. Baptisti Mirušo piemiņas dienā mēdz nosaukt to vārdus, kas no draudzes ir miruši pagājušā gadā, aizdedzot sveci piemiņai un sakot pateicību Dievam. Viņi lasa: «Pieminiet savus vadītājus, kas jums ir Dieva vārdu sludinājuši, un, rūpīgi vērodami viņu dzīves iznākumu, esiet arī paši tādā ticībā!» (Ebr 13:7) Arī luterāņu draudzēs nenotiek visur vienādi, bet biežāk sastopamā tradīcija ir, ka tuvinieki piemin savus mirušos radus un pateicas Dievam, aizdedzot sveci baznīcā vai pēc tam arī kapos. Lielākos kapos šādam mērķim notiek tā saucamie svečīšu vakari, mazākos svečītes var aizdedzināt katrs atsevišķi, pēc dievkalpojuma.

Mūžības svētdienas centrālā tēma ir noslēgums. Gads noslēdzas, ko esam ieguvuši, ko zaudējuši? Arī mums katram šīs zemes dzīve reiz noslēdzas. Vai esam tam gatavi? Vai neesam kļuvuši pārgalvīgi pret nopietnām lietām, vai neesam pārlieku nopietni pret mazsvarīgām? Kāda ir mūsu dzīve? Pa īstam to izvērtēt varam vienīgi iepretim mūžībai. Sveces liesmiņa ir kā labs simbols dzīves nepastāvībai. Dzīvība tāpat kā sveces liesmiņa ir jāsargā, bet pat tad mums nav garantijas, ka tas izdosies. Bieži Mūžības svētdienā baznīcā ir redzams vainags. Tas simbolizē uzvaru; kādreiz uzvarētājiem sporta sacīkstēs pasniedza uzvaras vainagu. To, kas ticībā Kristum šo dzīvi ir nodzīvojis un palāvībā uz Kristu nomiris, vainagos mūžībā. Baznīcas uz Mūžības svētdienu sapoņ baltā. Kā Rakstos teikts par Dieva mūžību: «Nakts vairs nebūs, un nebūs vajadzības pēc gaismekļa, nedz saules gaismas, jo Kungs Dievs apspīdēs viņus!» (Atkl 22:5)

Tātad Mirušo piemiņas diena jeb Mūžības svētdiena ir kristīgajiem. Tiem, kas turas pie citas pārliecības, pareizāk būtu izvēlēties citu dienu mirušo piemiņai. Tam, ko mēdz dē-

Detālplānojuma apstiprināšana

Ar domes 24.10.2013. sēdes lēmumu Nr. 244 *Par detālplānojuma «Steķi» apstiprināšanu* Dundagas novada Kolkas pagasta nekustamā īpašuma *Steķi* ar kadastra Nr. 8862 002 0250 zemes vienībai ar kadastra apzīmējumu 8862 002 0105 ir apstiprināts detālplānojums. Ar tā dokumentāciju var iepazīties pašvaldības Attīstības un plānošanas nodaļā Pils ielā 14, Dundagā, un pašvaldības interneta vietnē *http://www.dundaga.lv/dokumenti/detalplanojumi*.

Sociālais dienests ziņo

Dundagas novadā deklarētās politiski represētās personas un nacionālās pretošanās kustības dalībnieki no 12. XI var saņemt vienreizēju 20 latu svētku pabalstu.

Dundagas pagasta politiski represētās personas un nacionālās pretošanās kustības dalībnieki pabalstu, uzrādot personas apliecinošu dokumentu, var saņemt Kolkas pagasta pārvaldes kasē *Brigās*, Kolkā, pirmdienās, otrdienās, trešdienās, ceturtdienās no plkst. 8.00 līdz 12.00 un no 13.00 līdz 17.00, piektdienās no plkst. 8.00 līdz 15.00. Kolkas pagasta politiski represētās perso-

nas un nacionālās pretošanās kustības dalīb-

ji no Ventspils, Kolkas un Rīgas. Ar dziesmām uzstājās ventspilnieces, ar arfas spēli jaunā rīdziniece Elizabete, dzirdējām lībiešu valodu dziesmā, dzejā un uzrunā. Acis piecēja daudz lībisko krāsu salikumū. Šoreiz īpaši daudz suminājumu tika Veronikai un Edgaram Milleriem — gada cilvēkiem mūsu novadā. Lai spars turpināt!

Tālāk saviesīgajā daļā runas mijas ar dziesmām, bet interesenti kluba priekšlētpā varēja noskatīties filmu *Pēdējais lībietis?*.

Alnis Auziņš

jis tāmi, kas sanāca Ls 5000. Pus dienas laikā novada domes priekšsēdētāja visu vajadzīgo sagatavojusi un aizsūtījusi. Nauda pašvaldības kontā ienākusi maijā. Šajā vasarā, G. Laicāna laikā, zālē izremontēti griesti un sienas, ielikta neliela starpsiena, iegādāti soliņi un žalūzijas diviem logiem. Trūkstošo naudu piešķīrusi dome.

Zāle tiešām tagad ir glīta! Uz svētkiem tās vienu sienu rotāja planšetes ar Valsts prezidenta attēlu, Latvijas valsts himnas vārdiem un ģerboni un karogu, bet pie otras bija aplūkojami bērnodārza audzēkņu darbi — vizualizētas tautasdziesmas. Uz logiem bija izlikti katrā grupiņā gatavotie dažnedažādie Mārtiņdienu gaiļi. Pie valsts karoga grupiņas kopā ar audzinātājām fotografējās.

Diāna Siliņa

vēt par latviešu pagānisko tradīciju, ir citāda izpratne par mirušajiem tuviniekiem: lai gan nomiruši, tie turpina dzīvot līdzās, tie var pat traucēt ikdienas darbos, tos labāk nekaitināt, bet izrādīt padevību... Šajā tradīcijā **visu novembra mēnesi** ir pieņemts saukt par veļu mēnesi. Svētdiena pirms Adventa (tāpat kā Jāņi) ir kristīgajiem.

Dundagas kapos svečīšu svētkus nerīko, jo kapi šeit ir mazi un to ir daudz. Vasarā — jūlijā, augustā — katros kapos notiek Kapu svētki. Ja Mūžības svētdienā pēc dievkalpojuma ir vēlme kapos vēl iedegt svečīti, to var darīt katrs atsevišķi.

Armands Klāvs, Dundagas un Ģipkas ev. lut. draudžu mācītājs

24. XI dievkalpojums ar Svēto Vakarēdienu plkst. 11.00 Dundagas luterāņu baznīcā un Mazirbes luterāņu baznīcā, plkst. 14.00 — Kolkas luterāņu baznīcā. Dundagas luterāņu dievnamā pirms dievkalpojuma varēs iedegt svečītes, pieminot mūžībā aizgājušos tuviniekus. Svečītes jau būs sagādātas. Mazirbes kapos 24. XI pievakarē svečīšu vakars, Kolkas luterāņu kapos — plkst. 16.00 svētbrīdis. 24. XI plkst. 11.00 dievkalpojums Dundagas baptistu dievnamā.

Arturs Rozenfelds (1937)

nas un nacionālās pretošanās kustības dalībnieki pabalstu, uzrādot personas apliecinošu dokumentu, var saņemt Kolkas pagasta pārvaldes kasē *Brigās*, Kolkā, pirmdienās, otrdienās no plkst. 8.00 līdz 12.00, ceturtdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00.

Ineta Mauriņa, Sociālā dienesta vadītāja
Tālruni: 63200803, 26618686

Apspriešanai Slīteres nacionālā parka likumprojekts

Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrija sagatavojusi Slīteres nacionālā parka likumprojektu, ko nodod sabiedriskajai apspriešanai. Tas paredz nacionālajam parkam jaunu funkcionālo zonējumu, nosaka funkcionālo zonu izveides mērķi, kā arī nacionālā parka pārvaldi.

Slīteres nacionālais parks ir Eiropas nozīmes (*Natura 2000*) aizsargājama dabas teritorija, kas ietilpst Dundagas novada Kolkas un Dundagas pagastā. Tā izveidota, lai saglabātu teritorijai raksturīgo Ziemeļkurzemes piekrastes ainavu, dabisko makroreljefu un kultūrvēsturiskās vides īpatnības, tipiskās un īpaši aizsargājamās sugas, to dzīvotnes un īpaši aizsargājamās biotopus, kā arī nodrošinātu teritorijas ilgtspējīgu attīstību, saskaņojot dabas un kultūrvēsturisko vērtību aizsardzību un saglabāšanu ar teritorijas ekonomisko attīstību.

Rakstiskus priekšlikumus vai viedokļus par likumprojektu var iesniegt līdz 23.12.2013. Dabas aizsardzības pārvaldē, Baznīcas ielā 7, Siguldā, LV-2150, e-pasts: *daba@daba.gov.lv*.

Iepazīties ar likumprojektu var:

☞Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas interneta vietnē *www.varam.gov.lv* sadaļā *Normatīvie akti/Normatīvo aktu projekti/Normatīvo aktu projekti dabas aizsardzības jomā*;
☞Dundagas novada Attīstības un plānošanas nodaļā, Dundagas pili, katru darba dienu darba laikā, piektdienās plkst. 8.30–15.00;
☞Dabas aizsardzības pārvaldes (DAP) Kurzemes reģionālās administrācijas birojā *Slīteres mežniecībā*, Slīteres ciemā, Dundagas novadā, pirmdienās plkst. 09.00–12.00 un ceturtdienās plkst. 09.00–17.00 (tālr. 63286000, e-pasts: *kurzeme@daba.gov.lv*).

Dace Sāmīte, DAP Kurzemes reģionālās administrācijas direktore

«Dundadznieks» Nr. 21 (170) 2013. gada novembris.

Dundagas novada pašvaldības izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā **3085**.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV-3270.

Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: *alnis@dundaga.lv*), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Lauris Laicāns, Aivars Miška, Aldis Pinkens, Inga Ralle, Diāna Siliņa, Smaida Šnikvalde.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos sniegusi amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervējamais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 400 eks. **Internetā:** *www.dundaga.lv/avize*